

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IX./2018
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 203/2018
populárny názov	odklad exekúcie
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	07.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	Výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať strane konania, ktorá sa tejto ochrany domáha. Úlohou všeobecných súdov nie je len vyhľadávať abstraktné pokyny zakotvené v právnej úprave, ale hľadať ich uplatnenie v konkrétnych prípadoch tak, aby rozhodnutia všeobecných súdov odrážali pravý zmysel nachádzania spravodlivosti.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka v exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom žiadala o odklad exekúcie, o ktorom rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že odklad exekúcie nepovolil. Podľa jej názoru boli splnené zákonné predpoklady na povolenie odkladu exekúcie z dôvodu, že vo vzťahu k dvom exekučným titulom prebieha konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie. Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd rozhodol o jej návrhu na povolenie odkladu exekúcie arbitrárne, ignorujúc podstatné a právne významné skutočnosti ňou namietané. Z napadnutého rozhodnutia okresného súdu podľa jej názoru nie je možné zistiť, akým spôsobom, na základe akých úvah a prečo exekučný súd ňou označené konania posúdil ako konania, ktoré nemôžu viesť k zrušeniu exekučných titulov. Vychádzajúc z uvedeného, ako aj ďalších dôvodov uvedených v sťažnosti, sťažovateľka nadobudla presvedčenie, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej označených práv.
z odôvodnenia	Ústavný súd vychádzajúc z relevantných ustanovení právnych predpisov, ktoré sa na danú vec vzťahujú a v kontexte rozhodných skutočností konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je zjavne nedostatočné a arbitrárne. Predmetom rozhodovania okresného súdu bolo posúdiť, či v prebehajúcom exekučnom konaní sú splnené podmienky na odklad exekúcie z dôvodov, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojom návrhu. Ústavný súd k podmienkam odkladu

exekúcie už v minulosti uviedol, že povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku predpokladá preukázanie takých okolností, z ktorých vyplýva, že možno dôvodne očakávať zastavenie exekúcie v dôsledku splnenia podmienok ustanovených na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Pred povolením odkladu exekúcie z tohto dôvodu by malo byť teda dostatočne osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku (m. m. I. ÚS 359/09, bod 13). Sťažovateľka vo svojom návrhu uviedla, že vo vzťahu k jednému exekučnému titulu – platobnému rozkazu okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Rob 523/2009, ktorý slúži ako podklad pre vedenie exekúcie v napadnutom konaní, v súčasnosti prebieha odvolacie konanie proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Cb 138/2016, ktorým bol odpor voči označenému platobnému rozkazu odmietnutý ako podaný zjavne oneskorene, pričom v čase doručenia návrhu na odklad sťažovateľka nemala vedomosť o tom, že príslušný krajský súd už o opravnom prostriedku rozhodol, hoci písomné vyhotovenie rozhodnutia ešte nebolo vyhotovené. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že sťažovateľka vo svojom návrhu osvedčila, že vo vzťahu k jednému z exekučných titulov prebieha konanie o opravnom prostriedku, ktoré je objektívne spôsobilé, v prípade, že okresný súd [potom, čo Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zrušil odvolaním napadnuté uznesenie sp. zn. 15 Cb 138/2016, pozn.] po zrušení svojho rozhodnutia o odmietnutí odporu dospjeje k záveru, že sťažovateľka svoj odpor účinne podala včas, dosiahnuť stav, že predmetný exekučný titul zanikne ex lege, čo bude mať za následok to, že exekúcia v tejto časti bude musieť byť zastavená. Obdobne sťažovateľka vo vzťahu k druhému exekučnému titulu – platobnému rozkazu sp. zn. 11 Rob 244/2009 uviedla, že okresný súd jej odpor odmietol uznesením sp. zn. 10 Cb 129/2016, proti ktorému sa odvolala. Odvolací súd však jej odvolanie odmietol ako neprípustné, preto sťažovateľka podala dovolanie a následne aj generálny prokurátor Slovenskej republiky, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté. Aj v danom prípade možno konštatovať, že aj vo vzťahu k ďalšiemu exekučnému titulu bolo začaté konanie, ktoré môže viesť k zastaveniu exekúcie v prípade, že rozhodnutie okresného súdu o odmietnutí odporu bude odvolacím súdom zrušené a bude okresným súdom posúdené ako podané včas a účinne. V nadväznosti na uvedené ústavný súd sa nestotožňuje s názorom zákonného sudcu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia tvrdil, že kým dovolací súd právoplatne nerozhodne o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, exekúcia je vedená na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a tým je exekučný súd viazaný, v opačnom prípade by to znamenalo neprípustnú nápravu vykonávaného rozhodnutia. Totiž aj napriek tomu, že sťažovateľka podala svoje dovolanie spolu s návrhom na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom v napadnutom konaní, okresný súd bol oprávnený podľa Exekučného poriadku povoliť odklad exekúcie aj sám. Takisto bol okresný súd oprávnený a zároveň povinný vo svetle namietaných tvrdení posúdiť právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu, a nie odvolávať sa na vyznačenú doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorej prezumovaná správnosť bola spochybnená. K povahe doložky právoplatnosti, hoci v iných súvislostiach Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol: „Doložka právoplatnosti síce nie je právnou skutočnosťou, ktorá by mala vplyv na právne vzťahy účastníkov konania (takýto vplyv mám len právoplatnosť rozhodnutia ako taká, ktorá nastane nezávisle na vôli súdu či účastníkov konania okamihom, keď sú splnené zákonné podmienky a keď ho už nemožno napadnúť odvolaním), avšak je úradným osvedčením o právnej skutočnosti – nadobudnutí právoplatnosti. Doložka právoplatnosti síce svedčí prezumpcia správnosti, pretože jej vyznačením súd potvrdzuje, že rozhodnutie je právoplatné a že bolo zákonným spôsobom doručené, čo ale neznamená, že z jej nesprávnosti nemožno vyvodzovať dôsledok, rovnakej povahy ako zákon vyvodzuje z nesprávneho poučenia o odvolaní v zmysle § 204 ods. 2 prvá veta O. s. p. (per analogiam).“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 39/2010 z 25. apríla 2012). Pokiaľ sa okresný súd s námietkami sťažovateľky vo svojom rozhodnutí o návrhu na odklad exekúcie nevysporiadal, pričom sťažovateľka namietala skutočnosti, ktoré vyvracajú prezumpciu správnosti

vyznačených doložiek právoplatnosti a spochybňujú právoplatnosť a vykonateľnosť dvoch exekučných titulov, bolo povinnosťou okresného súdu posúdiť a náležite zdôvodniť, kedy namietané rozhodnutia ako exekučné tituly mali nadobudnúť právoplatnosť a prečo výsledok namietaných prebiehajúcich konaní o opravných prostriedkoch nemohol viesť k zastaveniu exekúcie. Ak tak okresný súd neurobil, zaťažil svoje rozhodnutie arbitrárnosťou. Okresný súd ďalej v napadnutom uznesení sa vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že vo vzťahu k druhému exekučnému titulu bolo rozhodnutie o podanom odpore zrušené uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Cob 169/2016 z 30. novembra 2017. Zákonný sudca vo svojom stanovisku k prijatej sťažnosti argumentoval tým, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (1. februára 2018) nemal o ňom vedomosť, pretože bolo zverejnené v elektronickom registri súdnych spisov až 22. februára 2018. K tejto argumentácii zákonného sudcu sa žiada dodať, že register súdnych spisov ako elektronický modul prístupný na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky je výslovne určený účastníkom súdneho konania ich právnym zástupcom, osobám pribratým do súdneho konania a tretím stranám, rozhodne nie však všeobecným súdom, preto ústavný súd takúto obranu ani nemohol akceptovať. Nič nebránilo okresnému súdu relevantným spôsobom zisťovať, či o odvolaní bolo rozhodnuté a akým výrokom, a to aj v prípade, že písomné vyhotovenie rozhodnutia ešte nebolo vyhotovené.

Úlohou okresného súdu bolo posúdiť, či vo vzťahu k označeným exekučným titulom prebieha konanie alebo iný právny postup, ktorého výsledkom môže byť právna skutočnosť spôsobujúca zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku. Argumentácia okresného súdu, podľa ktorej okresný súd musí rešpektovať doložku právoplatnosti a pokiaľ dovolací súd nerozhodne o odklade vykonateľnosti, nie je možné povoliť odklad exekúcie, pretože by znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia, je mylná, pretože ak by takýto právny názor bol uplatňovaný bez ďalšieho, tak by v princípe k odkladu exekúcie z dôvodu uvedenom v § 56 ods. 2 Exekučného poriadku nikdy ani nemohlo dôjsť a označený dôvod odkladu exekúcie by bol len obsolútnou právnou normou.

Výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať strane konania, ktorá sa tejto ochrany domáha. Úlohou všeobecných súdov nie je len vyhľadávať abstraktné pokyny zakotvené v právnej úprave, ale hľadať ich uplatnenie v konkrétnych prípadoch tak, aby rozhodnutia všeobecných súdov odrážali pravý zmysel nachádzania spravodlivosti.

Všeobecný súd poskytujúci ochranu strane konania je povinný poskytnúť jej ju v požadovanej kvalite, ktorej zodpovedá odôvodnenie rozhodnutia reflektujúce na všetky zásadné otázky. Ide pritom o tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (napr. rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Georgiadis c. Grécko* z 29. 5. 1997 a vo veci *Higgins c. Francúzsko* z 19. 2. 1998).

Z citácie odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 17 tohto rozhodnutia) vyplýva, že okresný súd sa pri rozhodovaní danej veci neriadil týmito zásadami právneho štátu. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu dostatočne nereflektoval na zásadné a podstatné argumenty sťažovateľky týkajúce sa postupov, ktoré môžu privodiť zánik exekučných titulov ako predpokladu na povolenie odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku a uprednostnil formalizmus rozhodovania, ktorý povýšil nad zmysel súdnej ochrany, v rámci ktorej sa sťažovateľka domáhala spravodlivosti, čo priamo súvisí s poskytovaním súdnej ochrany, a čo teda malo za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku rozhodnutia).

	<p>Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu (bod 2 výroku rozhodnutia). V ďalšom postupe je okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).</p> <p>Ústavný súd rozhodol:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Základné právo obce na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5 Er 259/2014 z 1. februára 2018 porušené boli. 2. Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 5 Er 259/2014 z 1. februára 2018 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie. 3. Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný uhradiť obci trovy konania
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces exekúcia-exekučný titul arbitrážnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu odpor aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná opravný prostriedok</p>

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 272/2018
populárny názov	zákonnosť väzby
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.07.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5</p>
analytická právna veta	<p>Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivca pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti. Rovnako aj z čl.</p>

	<p>17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“.</p> <p>Zo zákonnej dikcie § 302 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva fakultatívna možnosť, nie obligatórna zákonom uložená povinnosť, predsedu senátu druhostupňového súdu uskutočniť pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe neverejnú zasadnutie za prítomnosti sťažovateľa ako obvineného a jeho obhajcu. Osobná prítomnosť obvineného (a jeho obhajcu) na neverejnom zasadnutí krajského súdu teda záležala od úvahy predsedu senátu, či ju považoval za nevyhnutnú. Ak predseda senátu nadriadeného krajského súdu po posúdení všetkých okolností dôležitých pre jeho rozhodnutie na prítomnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí nevhliadol ako potrebnú, nepostupoval v rozpore s § 302 ods. 2 Trestného poriadku.</p> <p>Hoci k predloženiu a „použitiu“ dôkazu došlo až v priebehu výsluchu sťažovateľa, okresný súd poskytol sťažovateľovi a jeho obhajcovi možnosť reálne uplatniť právo na obhajobu. Vytvoril časový priestor, aby sa sťažovateľ oboznámil s dôkazným prostriedkom predloženým prokurátorom a aby sa ku dôkazom z neho vyplývajúcim, ale aj tvrdeniam prokurátora uvedeným pri výsluchu sťažovateľa vyjadril, a to v prítomnosti obhajcu. Postup súdu prvého stupňa ústavný súd považuje za taký, ktorý poskytol rozumnú príležitosť na obhajobu sťažovateľových záujmov, a to bez toho, aby bol sťažovateľ v danej chvíli v podstatne nevýhodnejšej pozícii v porovnaní s prokurátorom.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Západ z 15. novembra 2017 väzobne trestne stíhaný pre pokračovací zločin skrátenie dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona a pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 a ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Okresný súd uznesením sp. zn. z 19. apríla 2018 podľa § 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol žiadosť sťažovateľa, ktorou sa domáhal svojho prepustenia z väzby na slobodu, a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neprijal jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.</p> <p>Napadnutým uznesením z 9. mája 2018 krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu z 19. apríla 2018 zamietol.</p> <p>Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru postupom krajského súdu v konaní a jeho uznesením z 9. mája 2018, ku ktorému malo dôjsť nezohľadnením argumentácie uvedenej sťažovateľom v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 19. apríla 2018, spočívajúcej v tvrdení o porušení zásady kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní v konaní pred súdom prvého stupňa v súvislosti s predložením dôkazu prokurátorom svedčiacim o porušení pravidiel výkonu väzby sťažovateľom, a taktiež nedostatočným podložením dôvodov väzby, ako aj neodôvodnením rozhodnutia o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Rovnako za porušenie základného práva na osobnú slobodu sťažovateľ považoval nevypočutie osoby krajským súdom v</p>

	druhostupňovom konaní.
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu práv zaručených v čl. 5 ods. 1 dohovoru Sťažovateľ v petite sťažnosti, t. j. návrhu na rozhodnutie, ktorým je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd viazaný, požaduje vysloviť, že napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu, bolo porušené jeho právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1 dohovoru. Označený článok však obsahuje katalóg viacerých konkrétnych prípustných spôsobov zásahu [pod písm. a) až f)] do osobnej slobody fyzickej osoby. Sťažovateľ ale nešpecifikoval, v rozpore s ktorým konkrétnym z nich mal krajský súd v jeho veci postupovať, a tak nedovoľene zasiahnuť do jeho osobnej slobody. Takáto sťažovateľom uplatnená formulácia umožňuje neprípustné dohady o jeho zámeroch, pre ktoré sa svojou sťažnosťou v tejto časti obrátil na ústavný súd, a jeho požiadavka vysloviť porušenie práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru ako celku dôvodne vzbudzuje podozrenie, že sám sťažovateľ (jeho kvalifikovaný právny zástupca) si nebol istý tým, v čom presne spočívalo porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu. V tomto smere ústavný súd nemôže nahrádzať zákonnú povinnosť sťažovateľa označiť, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa neho porušili [pozri § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde].</p> <p>Napriek uvedenému sa ústavný súd sťažnosťou sťažovateľa v tejto časti zaoberal z hľadiska do úvahy prichádzajúcej ochrany jeho práv, avšak nezistil žiadnu možnosť vyhovieť jej. Už na prvý pohľad bolo možné vylúčiť aplikáciu ustanovení čl. 5 ods. 1 písm. a), b), d), e) a f) dohovoru na vec sťažovateľa, keďže je zrejmé, že v nej nešlo o ani jednu z tam predvídaných eventualít. Preto ostávalo posúdiť, či sa na daný prípad vzťahuje ustanovenie čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Ťažnosťou napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sa evidentne týka ďalšieho trvania pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa, nie jeho prvotného vzatia do väzby. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je ratione materiae súčasťou najmä čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa, naopak, ratione materiae vzťahuje predovšetkým na rozhodovanie o pozbavení osobnej slobody (o zatknutí či zadržaní a následne o vzatí do väzby). Sťažovateľove námietky týkajúce sa porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu krajského súdu v označenom konaní preto ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnené (obdobne napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07) s tým, že v okolnostiach daného prípadu je potrebné posúdiť ich z hľadiska sťažovateľom označeného čl. 5 ods. 4 dohovoru.</p> <p>V nadväznosti na toto konštatovanie ústavný súd dospel k záveru, že argumenty, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti použil, nezakladajú príčinnú súvislosť medzi čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 29/2018 a jeho uznesením z 9. mája 2018. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru</p> <p>Z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených článkoch ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.</p>

Sťažovateľ v prvom rade tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť malo dôjsť porušením zásady kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní v konaní pred okresným súdom (sudcom pre prípravné konanie), keď tento akceptoval postup prokurátora spočívajúci v predložení dôkazu odôvodňujúceho väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku až pri výsluchu sťažovateľa v konaní o jeho osobnej slobode, a teda prokurátor sťažovateľa vopred v dostatočnom časovom predstihu s týmto dôkazom neoboznámil. S tým súvisí aj sťažovateľom tvrdené porušenie ustanovenia § 72 ods. 4 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe mal byť okresnému súdu (sudcovi pre prípravné konanie) predložený celý spisový materiál vrátane prokurátorom až pri výsluchu predloženého dôkazu (dôkazného prostriedku). Uvedený stav krajský súd svojím rozhodnutím aproboval.

Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013) konštatoval, že povinnosťou všeobecných súdov je umožniť obvinenému uplatnenie práva na obhajobu tak, aby sa zachoval jeho reálny obsah a zmysel. Inak by totiž toto právo nebolo možné považovať za reálne, ale iba za teoretické, resp. iluzórne. Výklad príslušných ustanovení dotknutých právnych predpisov musí byť preto taký, aby uplatnenie práva na obhajobu v konaní o väzbe sa obvinenému reálne umožnilo.

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo svojej judikatúre k čl. 5 dohovoru postupne formuloval viaceré samostatné práva osôb vo väzbe, medzi ktoré patrí aj právo na kontradiktórne konanie a vypočutie pred rozhodnutím o zákonnosti väzby (rozsudok ESLP z 21. 12. 2010, č. 35377/05, vo veci Michalko proti Slovenskej republike), ale aj všeobecnejšie právo na „zákonnosť“ konania a právo ne byť zbavený osobnej slobody svojvoľným (arbitrárnym) spôsobom (už uvedený rozsudok Michalko proti Slovenskej republike). Požiadavka zabezpečenia kontradiktórnej povahy konania a rešpektovania „princípu rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody (rozsudok ESLP z 21. 10. 1986, č. 9862/82, vo veci Sanches-Reisse proti Švajčiarsku, rozsudok ESLP z 15. 11. 2005, č. 67175/01, vo veci Reinprecht proti Rakúsku). Zabezpečenie „reálnej“ kontradiktórnosti konania znamená aj právo na prístup k vyjadreniam a dôkazom, ktoré predložila protistrana (rozsudok z 31. 4. 2002 vo veci Lanz proti Rakúsku).

Aj ústavný súd už vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 198/05) vyslovil, že osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému/obžalovanému poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp „rovnosti zbraní“). Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu „rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbu.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia z 9. mája 2018 vyplýva, že krajský súd „vo vzťahu k princípu kontradiktórnosti konania nezistil... také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť podstatu, teda reparovanie výroku napadnutého uznesenia“ okresného súdu z 19. apríla 2018. Pretože sa krajský súd stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, na ktoré odkázal a ktoré v konečnom dôsledku v značnom rozsahu prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, ústavný súd zisťoval, ako sa s uvedenou okolnosťou vysporiadal okresný súd, ktorý uviedol (citácia z odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia): „...bolo tiež podstatné, že obvinený... sa dopustil už porušenie počas

aktuálne prebiehajúcej väzby, ktoré majú význam v rámci tzv. kolúzných dôvodov, nakoľko sám na výsluchu priznal, že nemal povolenie telefonovať s osobami, s ktorými ale telefonoval... táto skutočnosť, napriek tomu, že ju prokurátor uviedol až na výsluchu, bola braná do úvahy, nakoľko obvinený mal reálnu možnosť sa k tvrdeniam prokurátora na výsluchu a ním predloženým listinám pred rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie riadne oboznámiť. Týmto postupom nedošlo k porušeniu práv obvineného ... a ide o dôkazy pri tomto rozhodovaní... použiteľné.“

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu pravdivosť uvedených skutočností (o možnosti oboznámiť sa s obsahom prokurátorom predložených listín a vyjadriť sa k nim počas výsluchu) nepopiera. Možno vyvodiť, že hoci k predloženiu a „použití“ dôkazu došlo až v priebehu výsluchu sťažovateľa, okresný súd poskytol sťažovateľovi a jeho obhajcovi možnosť reálne uplatniť právo na obhajobu. Vytvoril časový priestor, aby sa sťažovateľ oboznámil s dôkazným prostriedkom predloženým prokurátorom a aby sa ku dôkazom z neho vyplývajúcim, ale aj tvrdeniam prokurátora uvedeným pri výsluchu sťažovateľa vyjadril, a to v prítomnosti obhajcu. Postup súdu prvého stupňa ústavný súd považuje za taký, ktorý poskytol rozumnú príležitosť na obhajobu sťažovateľových záujmov, a to bez toho, aby bol sťažovateľ v danej chvíli v podstatne nevýhodnejšej pozícii v porovnaní s prokurátorom.

Ústavný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že súd druhého stupňa na jeho námietku o nedodržaní kontradiktórnosti prvostupňového konania „vôbec nereagoval“. Ako už z citovaného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, krajský súd túto námietku preskúmal, avšak nevzhladol na ňu ako na takú, ktorá by bola spôsobilou reparaovať rozhodnutie okresného súdu. Ďalšie skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu tento záver jednoznačne podporujú.

Dosiaľ uvedené zistenia svedčia o tom, že všeobecné súdy konajúce o osobnej slobode sťažovateľa v konečnom dôsledku postupovali v otázke dodržania zásady kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní v súlade s procesnými požiadavkami tak, ako vyplývajú z ustanovení ústavy a dohovoru, zakotvujúcimi právo na obhajobu a právo na (osobnú) slobodu a rovnako v súlade s judikatúrou ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, preto nebolo možné zo strany ústavného súdu v tejto súvislosti konštatovať porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd vo vzťahu k odôvodneniu tzv. kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dodáva, že okresným súdom v tomto smere použitá formulácia odôvodnenia (s ktorým sa krajský súd stotožnil) bez akýchkoľvek pochybností, svedčí o tom, že aj bez sťažovateľom spochybňovaného dopadu jeho konania (telefonovania priateľke bez povolenia) na dôvod kolúznej väzby (neovplyvňoval tým nikoho), bol tento dôvod naplnený inými konkrétnymi skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania. Okresný súd totiž uviedol: «Pokiaľ ide o dôvody tzv. kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. na strane obvineného (sťažovateľa), doposiaľ zadovážené dôkazy svedčili naďalej o takom závere, že bol hlavný organizátor predmetnej trestnej činnosti riadil a koordinoval činnosť ostatných členov organizovanej skupiny, pričom s poukazom vykonané výsluchy obvinených a tiež svedka bola skutočne daná dôvodná obava, že bude pôsobiť na spoluobvinených a svedkov, ktorých je potrebné v ďalšom priebehu konania ešte vypočuť, prípadne prepčuť, a tým mariť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestné konanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo preto možné aj v prípade tohto dôvodu väzby naďalej dôvodne predpokladať, že u obvineného ako osoby, ktorá sa stále javí byť v hierarchickej štruktúre skupiny na najvyššom mieste, je predpoklad, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, nakoľko niektoré

doteraz vypočuté osoby uviedli, že ich „inštruoval“, ako majú vypovedať v prípade, ak ich budú žiadať kompetentné orgány o vysvetlenie.

Okresným súdom zvolená štylizácia odôvodnenia v tejto časti opodstatnene vzbudzuje presvedčenie, že ak by aj nedošlo k uznaniu prokurátorom pri výsluchu sťažovateľa predloženého dôkazu, konečný výsledok vo vzťahu k rozhodnutiu o existencii kolúzneho dôvodu väzby sťažovateľa by zjavne nebol iný.

V ďalšom sťažovateľ vytyka rozhodnutiu krajského súdu nedostatočné odôvodnenie väzobných dôvodov, ako aj rozhodnutia o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd v spojení s rozhodnutím okresného súdu sa všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa relevantnými skutkovými, ako aj právnymi otázkami zaoberal a dal na ne presvedčivé odpovede. Závery o potrebe ponechania sťažovateľa vo väzbe z oboch uvedených dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku oprel o konkrétne skutkové okolnosti zistené z dovtedy vykonaného dokazovania. K dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku jasne uviedol, v čom videl dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude pôsobiť na ešte v konaní nevypočutých svedkov, keď poukázal, že osoby, ktoré v konaní už vypovedali, potvrdili snahu sťažovateľa o ich ovplyvňovanie, a teda skutočne nebolo možné vylúčiť, že tak urobí aj u ďalších ešte vypočutých osôb. Rovnako za presvedčivé považoval ústavný súd aj odôvodnenie tzv. preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Opäť z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sťažovateľ sa mal stíhanej trestnej činnosti dopúšťať dlhodobo, koordinovane a sofistikovane za použitia viacerých obchodných spoločností, aj tzv. „bielych koní“, a že táto činnosť mala byť jediným zdrojom jeho finančných príjmov. Dôvodné podozrenie zo spáchania ďalšej trestnej činnosti (v zahraničí) taktiež umocňovalo obavu z jej pokračovania. Napokon konajúce súdy neopomenuli skúmať prípadnú možnosť nahradenia väzby sťažovateľa miernejšími prostriedkami trestného práva, avšak ani v tejto otázke nezistili žiadnu okolnosť, ktorá by mu bola v tomto smere na prospech.

Na základe posúdenia obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu možno konštatovať, že svoj právny záver o existencii dôvodov väzby oprel o adekvátnu a preskúmateľnú argumentáciu. Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú skutkovým zisteniam, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke.

Uznesenie krajského súdu teda nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle konajúceho súdu, ktorý preskúmal rozhodnutie okresného súdu v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa a vzhľadom na to, že dospel k riadne odôvodnenému záveru o danosti dôvodov tzv. kolúznej a preventívnej väzby u sťažovateľa, túto sťažnosť zamietol. Vychádzajúc z uvedených skutočností, podľa záveru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu nemohlo zasiahnuť do označených práv sťažovateľa.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že nebol krajským súdom pred rozhodnutím o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 19. apríla 2018 vypočutý, ústavný súd uvádza, že ani z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 318/06, IV. ÚS 45/08), ani z judikatúry ESLP nevyplýva, že v konaní o väzbe musí byť sťažovateľ osobne vypočutý na oboch stupňoch konania. Rešpektovanie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru vyžaduje, aby v priebehu väzby obvineného bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť

rešpektovaná v rámci periodickej súdnej kontroly väzby (v rámci konaní spadajúcich pod režim čl. 5 ods. 4 dohovoru) v primeraných (t. j. relatívne krátkych) časových intervaloch. Osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom je nevyhnutná vždy, keď to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu vyžaduje povaha skutočností (tvrdení a skutkových okolností), ktoré majú byť predmetom posúdenia súdom, alebo ak vzhľadom na procesnú situáciu a povahu prerokúvaných skutočností je zabezpečenie osobnej prítomnosti obvineného nevyhnutným predpokladom rešpektovania kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní (III. ÚS 34/07, III. ÚS 226/07).

Na druhej strane ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre formuloval tiež právny názor, podľa ktorého nemožno ani judikatúru ESĽP vykladať tak bezmedzne, že by z nej vyplývala povinnosť druhostupňového súdu rozhodovať o väzbe, resp. jej ďalšom trvaní vždy po vypočutí obvineného, bez ohľadu na konkrétne okolnosti prípadu (IV. ÚS 45/08).

Ústavný súd už viackrát vyslovil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri aj Bozano v. Francúzsko, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. 12. 1986, bod 54; Benham v. Veľká Británia, č. 19380/92, rozsudok ESĽP z 24. 9. 1992, Herczegfalvy v. Rakúsko, rozsudok ESĽP z 11. 5. 2004, Morsink v. Holandsko, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 10. 6. 1996, bod 40; z novšej judikatúry Stanev v. Bulharsko, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. v. Slovinsko, č. 32863/05, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2014, bod 121).

Prihliadajúc na citovanú judikatúru, ústavný súd preskúmal postup oboch vo veci sťažovateľa konajúcich súdov z hľadiska dodržania zákonných ustanovení týkajúcich sa výsluchu osoby pred rozhodnutím o jej väzbe.

Podľa § 72 ods. 2 piatej vety Trestného poriadku pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý...

Podľa § 302 ods. 2 prvej vety za bodkočiarkou Trestného poriadku pri rozhodovaní o väzbe má právo zúčastniť sa na neverejnom zasadnutí aj prokurátor, obvinený a jeho obhajca; pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe môže predseda senátu účasť týmto osobám umožniť.

Je nesporným, že pred rozhodnutím o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu ho sudca okresného súdu pre prípravné konanie v súlade s § 72 ods. 2 Trestného poriadku vypočul. Zo zákonnej dikcie § 302 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva fakultatívna možnosť, nie obligatórna zákonom uložená povinnosť, predsedu senátu druhostupňového súdu uskutočniť pri rozhodovaní o

sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe neverejnú zasadnutie za prítomnosti sťažovateľa ako obvineného a jeho obhajcu. Osobná prítomnosť obvineného (a jeho obhajcu) na neverejnom zasadnutí krajského súdu teda záležala od úvahy predsedu senátu, či ju považoval za nevyhnutnú. Ak predseda senátu nadriadeného krajského súdu po posúdení všetkých okolností dôležitých pre jeho rozhodnutie na prítomnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí nevhliadol ako potrebnú, nepostupoval v rozpore s § 302 ods. 2 Trestného poriadku. Ústavný súd preto konštatuje, že oba o osobnej slobode sťažovateľa konajúce všeobecné súdy v danej veci postupovali v zmysle príslušných ustanovení zákona, ktorým sa konanie riadilo (Trestným poriadkom), čo svedčí o zákonnosti ich postupu tak, ako ju má na mysli čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že dôvodom, prečo sťažovateľ požadoval jeho osobné vypočutie krajským súdom, bola skutočnosť, že „formuloval novú sťažnosťnú námietku až v sťažnostnom konaní, ktorá nebola uplatnená pred sudcom pre prípravné konanie“, a tou námietkou bolo, že „z obsahov prepisov (doložených prokurátorom pri jeho, výsluchu) vyplynulo, že sťažovateľ žiadnym spôsobom neovplyvňoval priebeh trestného konania, ale len viedol zdvorilostný rozhovor so svojou priateľkou... takéto porušenie pravidiel nemá žiadnu súvislosť s dôvodmi kolúzneho väzby...“.

Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach daného prípadu už samotná sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1Tp 42/2018-49 z 19. apríla 2018 ako riadny opravný prostriedok splnila účel, pre ktorý sťažovateľ požadoval svoj výsluch pred súdom druhého stupňa. Sťažovateľ totiž mal dostatok priestoru v tejto sťažnosti predostrieť krajskému súdu všetky argumenty proti jeho väzbe, ktoré považoval za dôležité a podstatné a v konečnom dôsledku tak aj urobil. Z obsahu sťažnosti nevyplýva žiadna indícia, ktorá by svedčila o nevyhnutnosti vykonania osobného vypočutia sťažovateľa krajským súdom. Sťažovateľ nepredniesol nijakú okolnosť, ktorá by v materiálnom poňatí ochrany základného práva na osobnú slobodu dostatočne odôvodňovala záver o naliehavosti jeho výsluchu. Inak povedané, v konaní pred ústavným súdom neuviedol nič, čím chcel argumentovať pri požadovanom výsluchu a zároveň to nemohol uviesť v riadnom opravnom prostriedku proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby okresným súdom. Za týchto okolností sa sťažnosť sťažovateľa v tejto časti javí zjavne neopodstatnenou.

Nebolo možné prijať ani jeho tvrdenie, že išlo o novú námietku, keďže už pri výsluchu sudcom okresného súdu pre prípravné konanie (sťažovateľovi a jeho obhajcovi boli, ako to už bolo uvedené, dôkazy predložené prokurátorom poskytnuté na nahliadnutie a vyjadrenie sa k nim). Teda nešlo o nové dosiaľ nepoznané skutočnosti, ktoré vyšli najavo až po rozhodnutí súdu prvého stupňa.

Navyše, ústavný súd poznamenáva, že uvedená výhrada sťažovateľa sa týka a smeruje výlučne proti dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 383/2004, IV. ÚS 425/2012, III. ÚS 892/2016), ak existuje čo aj len jeden zákonný dôvod väzby, väzba je zákonná a ústavná, ak takýto dôvod všeobecný súd aplikoval. V danom prípade bolo o pokračovaní väzby sťažovateľa ústavne súladne (pozri odôvodnenie tohto rozhodnutie vyššie) rozhodnuté aj z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na ktorom krajský súd (v spojení s uznesením okresného súdu) takisto založil napadnuté rozhodnutie. Preto aj prípadný odlišný názor ústavného súdu na existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v dôsledku sťažovateľom tvrdenej neexistencie dôvodov tzv. kolúzneho väzby by nemohol v danom prípade ovplyvniť záver o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a teda zákonnosti a ústavnosti väzby sťažovateľa.

Na základe všetkých uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 6 Tpo 29/2018-116 z 9. mája 2018

	<p>(a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal) a sťažovateľom vznesenými výhradami neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení ústavou garantovaného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p>Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07 III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05</p> <p>II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013</p> <p>EŠLP: Michalko proti Slovenskej republike, rozsudok č. 35377/05; Sanches-Reisse proti Švajčiarsku, rozsudok č. 9862/82; Reinprecht proti Rakúsku, rozsudok č. 67175/01; Stanev v. Bulharsko, č. 36760/06; rozsudok Veľkej komory EŠLP zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. v. Slovinsko, č. 32863/05, rozsudok EŠLP z 12. 6. 2014</p> <p>III. ÚS 198/05</p> <p>III. ÚS 318/06, IV. ÚS 45/08</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	väzba-dôvody väzby trestné konanie väzba-kolúzna väzba-žiadosť o prepustenie väzba-preventívna

spisová značka	III. ÚS 294/2018
populárny názov	výklad právnej normy
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 49 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 6 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 7 Ústava Slovenskej republiky čl. 35 ods. 1

analytická právna veta	Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa žalobou podanou na krajskom súde domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory o nezapísaní sťažovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov vedeného žalovanou z dôvodu, že nespĺňal obligatórnu podmienku spoľahlivosti, pretože v minulosti spáchal úmyselný trestný čin ublíženia na zdraví za čo bol odsúdený k peňažnému trestu, a trestný čin krádeže spolupáchatelstvom, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktoré s prihliadnutím na okolnosti, za akých boli spáchané, spochybňujú, že v budúcnosti bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta. Sťažovateľ v žalobe namietal nepreskúmateľnosť uvedeného záveru tvrdiac, že žalovaná sa len všeobecne odvoláva na okolnosti spáchania trestného činu a charakter trestnej činnosti bez toho, aby riadne a náležite zdôvodnila, v ktorých okolnostiach vidí dôkaz o tom, že nebude spôsobilý vykonávať advokátske povolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.
z odôvodnenia	Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 7 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 153/13 zo 4. februára 2015 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 160/2015 z 28. februára 2018 rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 153/13 zo 4. februára 2015 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 160/2015 z 28. februára 2018 spočívajúca v tvrdenom ústavne nekonformnom (rozširujúcom) výklade ustanovenia § 3 ods. 4 zákona o advokácii majúcom za následok nezapísanie sťažovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov vedeného Slovenskou advokátskou komorou. Podľa Komentára k Ústave Slovenskej republiky (Čič, M. a kolektív. Komentár k Ústave Slovenskej republiky. Martin : Matica Slovenská, 1997. s. 181 – 182) „Ústavné právo na slobodnú voľbu povolania sa ťažiskovo realizuje v rámci administratívno-právnych vzťahov pri výchove a príprave na povolanie, či už v priebehu školského vzdelávania, alebo v priebehu zamestnania, alebo samostatného podnikania, prípadne rekvalifikovaním sa na výkon iného povolania či zamestnania. Ústavné právo na slobodnú voľbu povolania zahŕňa nielen slobodný výber, ale aj slobodný výkon povolania. Na rozdiel od slobodnej voľby povolania sa právo na slobodný výkon povolania ťažiskovo realizuje v zamestnávaní občanov. Občan má právo slobodne sa rozhodnúť, či bude vykonávať zvolené povolanie, ktorému sa štúdiom vyučil, resp. či bude vôbec vykonávať nejaké povolanie... Zákonné podmienky a obmedzenia sa dotýkajú napr. predpísanej odbornej kvalifikácie, môžu sa dotýkať i veku, pohlavia, štátneho občianstva a pod. Podmienky a obmedzenia musia byť ustanovené v jednotlivých zákonoch upravujúcich výkon rôznych povolání a činností, pričom však vždy musí byť dodržaný zákaz diskriminácie zakotvený v čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a v medzinárodných zmluvách. Môže ísť o podmienky a obmedzenia dotýkajúce sa výkonu nesamostatných činností, ale aj podnikateľských či iných samostatných hospodárskych činností. Zákon môže podmienky aj obmedzenia ustanoviť pozitívne – dovoľením určitej činnosti pri ich splnení, ale aj negatívne – zákazom prác za určitých podmienok (napr. práce zakázané ženám, mladistvým a pod.).

Právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť sa priznáva každej osobe. Uvedené práva patriace do kategórie hospodárskych, sociálnych a kultúrnych práv sú zahrnuté medzi základné práva a slobody, pričom sa chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 7/96). Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35 a čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú, teda len v rozsahu vyvoditeľnom z citovanej ústavnej výhrady, prostredníctvom ktorej ústava poskytuje zákonodarcovi nepochybne väčší priestor (v porovnaní s inými skupinami základných práv a slobôd) pre voľnú úvahu (uváženie) na účely určenia, v akom rozsahu, kvalite a za akých podmienok ich bude garantovať.

Právo Európskej únie neupravuje podmienky vykonávania právnického povolania. Činnosť advokátov upravujú profesijné organizácie alebo orgány ich členského štátu – advokátske komory a právnické združenia, ktoré sú zodpovedné za stanovenie pravidiel profesionálneho správania a dodržiavanie disciplíny zo strany advokátov. Úlohou advokáta, ktorého si vyberie fyzická osoba, spoločnosť alebo štát, je byť dôveryhodným poradcom a zástupcom klienta, odborníkom, ktorého rešpektujú tretie strany, a nenahraditeľným účastníkom pri riadnom výkone spravodlivosti. Advokát stelesňujúci všetky tieto prvky, ktorý čestne slúži záujmom svojho klienta a chráni jeho práva, plní aj funkcie advokáta v spoločnosti, a to najmä predchádzať a brániť konfliktom, zabezpečiť, aby sa konflikty riešili v súlade s uznávanými zásadami občianskeho, verejného alebo trestného práva a s náležitým zohľadnením práv a záujmov, podporovať rozvíjanie práva a obhajovať slobodu, spravodlivosť a právny štát.

V spoločnosti, kde úcta k demokracii a právu je jedným z najdôležitejších ústavných princípov, má advokát nezastupiteľné postavenie, pretože existencia slobodného a nezávislého advokátskeho povolania je základným prostriedkom ochrany ľudských práv a slobôd proti moci štátu. Advokát musí slúžiť veci spravodlivosti a tým, ktorí ho poverili obhajobou alebo zastupovaním. Povinnosti advokáta vyplývajúce z výkonu povolania sa neobmedzujú len na povinnosti upravené zákonom. S výkonom povolania advokáta sa nerozlučne spája škála etických povinností voči klientom a voči súdom a orgánom, pred ktorými advokát presadzuje záujmy svojho klienta, alebo pred ktorými koná v jeho mene (preambula Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory).

Vzhľadom na postavenie a rolu advokáta v právnom systéme Slovenskej republiky, t. j. ako profesie, ktorej úlohou je pomáhať uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 1 ods. 1 zákona o advokácii), sa kladú prísne požiadavky nielen na odbornosť žiadateľa o zápis do zoznamu advokátov, ale vyžadujú sa od neho aj určité osobnostné a morálne vlastnosti.

Ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu bol príslušný najvyšší súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 7 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný

súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnutý rozsudok nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa.

Na tomto mieste ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na názor vyslovený v odbornej literatúre (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava : C. H. Beck, 2015. s. 131 a 133), podľa ktorého „Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. To rovnakou mierou platí pre výklad právneho poriadku, ako aj pre výklad ústavy. Nezlučiteľné s princípmi právneho štátu sú na Slovensku často frekventované výklady o medzerách v práve a rôzne iné účelovo konštruované výklady, ktoré v rozpore so zdravým rozumom vytvárajú varianty právnej úpravy v konečnom dôsledku smerujúce k „preukázaniu“ nemožnosti uplatniť právnu normu... V právnej vede neexistuje všeobecne prijatá dohoda, či niektorá z metód výkladu má prioritu. Jednotlivé metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a rozumne odôvodniteľnému vysvetleniu textu právnej normy a jej účelu. ... jazykový, systematický, teleologický, historický aj porovnávací výklad má spoločný menovateľ vo formách logickej argumentácie. Prvosledovou metódou výkladu a uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu v materiálnom právnom štáte je metóda doslovného výkladu. Až tam a vtedy, kde a keď doslovným výkladom nemožno jednoznačne identifikovať subjekt, obsah alebo objekt právnej normy, sa v materiálnom právnom štáte možno odkloniť od doslovného výkladu a nejasnosť právnej úpravy odstraňovať prostredníctvom inej metódy výkladu.“

Stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) zdôrazňuje, že každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 200/07, IV. ÚS 209/07, IV. ÚS 95/08). Ústavný súd taktiež už viackrát akcentoval, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010). Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (m. m. II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe

(arbitrážnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (m. m. III. ÚS 72/2010).

Podľa čl. 3 ods. 1 písm. f) zákona o advokácii komora zapíše do zoznamu advokátov na písomnú žiadosť do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia toho, kto je bezúhonný a spoľahlivý.

Podľa čl. 3 ods. 3 zákona o advokácii za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, a ak ide o obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, ani ten, komu bolo odsúdenie za taký trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu.

Podľa čl. 3 ods. 4 zákona o advokácii spoľahlivým na účely tohto zákona nie je ten, u koho je preukázateľne spochybnené, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta

Podľa § 29a ods. 1 zákona o advokácii advokát je pri výkone povolania aj mimo neho povinný zachovávať vážnosť a dôstojnosť, ktorú vyžaduje postavenie advokáta.

Čestnosť a svedomitosť v žiadnom prípade nemožno považovať iba za akési abstraktné vlastnosti fyzickej osoby. Za čestného možno považovať takého človeka, ktorý má vysoké morálne hodnoty, je poctivo zmýšľajúci a konajúci [statočný, poctivý, počestný, charakterný (Slovník súčasného slovenského jazyka, VEDA vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied, Bratislava 2006, s. 497)], pričom svedomitým je človek, ktorý má zmysel pre povinnosť, zodpovednosť [je zodpovedný, poriadny, starostlivý, statočný, poctivý (Synonymický slovník slovenčiny, VEDA vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied, Bratislava 2004, s. 705)].

Vo vzťahu k nastolenej problematike ústavný súd už v uznesení sp. zn. II. ÚS 104/2015 z 24. februára 2015 judikoval (57/2015), že „Účelom zákonných podmienok na zápis do zoznamu advokátov (advokátskych koncipientov) je okrem iného ochrana riadneho fungovania justičného systému štátu stanovením obmedzení pre vstup do tohto systému v postavení advokáta (advokátskeho koncipienta) osobám, u ktorých je v dôsledku ich skoršieho správania spochybnené, že budú povolanie advokáta (advokátskeho koncipienta) vykonávať v súlade s princípmi fungovania justičného systému demokratického štátu. Zákonodarcu definoval na tento účel stanovené obmedzenia jednak vylúčením z tohto systému osôb, ktoré boli právoplatne odsúdené za trestné činy v rozsahu ustanovenom v § 3 ods. 3 zákona o advokácii a jednak ďalším prísnejším spôsobom vo vzťahu k osobám, u ktorých nie je prekážkou samotný odsudzujúci rozsudok, ale je vo vzťahu k nim preukázateľne spochybnené, že budú čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta, a to v dôsledku akejkoľvek ich činnosti a správania sa v minulosti (§ 3 ods. 4 zákona o advokácii). Zatiaľ čo teda v prípade nesplnenia kritéria bezúhonnosti podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii je rozhodujúca existencia právoplatného odsudzujúceho rozsudku, pričom v niektorých prípadoch sa výslovne prihliada aj na zahladené odsúdenia, v prípadoch podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii je rozhodujúce faktické správanie žiadateľa o zápis do zoznamu. Ani systematickým výkladom týchto ustanovení nemožno pritom dospieť k záveru, podľa ktorého pri posudzovaní bezúhonnosti podľa čl. 3 ods. 4 zákona o advokácii by nebolo nemožné vziať do úvahy niektoré konkrétne správanie samotnej osoby, napríklad to, ktoré bolo predmetom trestného konania, hoci odsúdenie zaň bolo zahladené. Takýto výklad by bol v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy.“

	<p>Ústavný súd poznamenáva, že zákon č. 335/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v § 3 ods. 4 sa slovo „Bezúhonný“ nahradil slovom „Spolahlivým“, k čomu dôvodová správa uviedla: «Úprava súvisí so zjednotením právnych úprav obsahujúcich definíciu pojmu bezúhonnosti a spolahlivosti. V súčasnosti niekoľko desiatok zákonov používa pojmy „bezúhonnosť“ a „spolahlivosť“ v rôznych významoch a často sa obsahovo prekrývajú. Bezúhonnosť je ako taká v právnom poriadku vnímaná štandardne ako doterajšia beztretnosť v prípade zákonom ustanoveného okruhu alebo skupiny trestných činov. Tomuto vymedzeniu bezúhonnosti v súčasnosti nezodpovedá dikcia § 3 ods. 4 zákona o advokácii. Na základe uvedeného sa preto navrhuje, aby došlo k zosúladieniu obsahového vymedzenia bezúhonnosti v zákone o advokácii tak, aby zodpovedal zaužívaným štandardom. Z hľadiska pojmového je v prípade § 3 ods. 4 namieste používať pojem „spolahlivosť“; k tomu pozri napr. § 19 ods. 2 zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 13 ods. 4 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a pod. Pojem „spolahlivosť“ je v právnom poriadku používaný bežne a používa sa buď vo všeobecnom význame ako jedna z podmienok pre vznik určitého oprávnenia, povolenia, či licencie ustanovená spolahlivosť osoby alebo je zúžený na konkrétnu oblasť výkonu verejnej správy, kedy právny poriadok používa pojmový aparát ako „bezpečnostná spolahlivosť“, „daňová spolahlivosť“ a pod. Dôležitým momentom právnej úpravy je skutočnosť, že nezapísanie osoby do zoznamu advokátov je vždy preskúmateľné súdom.»</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 49 a čl. 50 ods. 1 a 6 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 7 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u> Sťažnosť sťažovateľa odmieta.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>trestný čin-úmyselný správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov advokát, advokácia zahľadenie odsúdenia</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 311/2018</p>
<p>populárny názov</p>	<p>ustanovenie do funkcie dozorného správcu</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>07.08.2018</p>
<p>dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv</p>	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>

<p>analytická právna veta</p>	<p>Samotná skutočnosť neustanovenia sťažovateľky do funkcie správcu nemusí znamenať, že okresný súd v ústavne významnej miere zasiahol do jej namietaných základných práv. Podľa názoru ústavného súdu výklad ustanovenia § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), ktorý viedol okresný súd k záveru, že nemusí za každých okolností ustanoviť do funkcie dozorného správcu, je možné považovať z ústavného hľadiska za udržateľný, a to najmä s ohľadom na možnú existenciu prípadov, kedy by dozornému správcovi v čase vyhlásenia konkurzu bránila vo výkone funkcie správcu zákonná prekážka, resp. by z iného dôvodu nenaplnil predpoklady pre ustanovenie za správcu. K zákonným prekážkam výkonu funkcie správcu pritom podľa § 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii patrí aj naplnenie predpokladov vylúčenia správcu podľa § 4 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V prípade, ak osoba dozorného správcu v čase vyhlásenia konkurzu neplní predpoklady pre ustanovenie za správcu, súd neustanoví do funkcie osobu dozorného správcu, ale ustanoví správcu náhodným výberom.</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka ako správca zapísaný v zozname správcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bola dlžníkom HUMENSKÁ MLIEKAREŇ, a.s. (ďalej len „dlžník“), poverená vypracovaním reštrukturalizačného posudku a po povolení reštrukturalizácie na majetok dlžníka bola ustanovená do funkcie správcu, a to uznesením okresného súdu z 27. augusta 2013, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 4. septembra 2013.</p> <p>Okresný súd uznesením z 15. júla 2014, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 23. júla 2014, potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka a rozhodol o skončení reštrukturalizácie. Sťažovateľka bola záväznou časťou reštrukturalizačného plánu určená vykonávať dozornú správu nad dlžníkom. Zverejnila oznámenie dozorného správcu o zavedení dozornej správy v Obchodnom vestníku 22. októbra 2014. Zverejnením tohto oznámenia „nastali účinky dozornej správy nad dlžníkom a sťažovateľka začala vykonávať funkciu dozorného správcu“.</p> <p>Sťažovateľka uvádza, že počas výkonu dozornej správy jej dlžník neposkytoval ako dozornému správcovi „súčinnosť tak, ako sa zaviazal v schválenom a potvrdenom reštrukturalizačnom pláne“. Z tohto dôvodu podala na okresnom súde „návrh na uloženie povinnosti poskytnúť súčinnosť zo dňa 8.12.2014“, avšak okresný súd „o tomto podaní nerozhodol“.</p> <p>Sťažovateľka tiež „požadovala v pravidelných intervaloch poskytnutie všetkých informácií od dlžníka, ktorý však žiadnym spôsobom nereagoval. Naopak, dlžník podaním zo dňa 9.11.2015 oznámil okresnému súdu skutočnosti, ktoré by mali nasvedčovať vylúčenie dozorného správcu z výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty.“ O tomto podaní dlžníka sa dozvedela až na základe oznámenia jedného z veriteľov, keďže okresný súd jej toto podanie dlžníka nedoručoval. Napriek tomu sťažovateľka 30. novembra 2015 podala na okresnom súde „vyjadrenie k skutočnostiam uvedeným v podaní dlžníka, pričom poprela nepravdivé informácie podané okresnému súdu dlžníkom“.</p> <p>Keďže dlžník podľa tvrdení sťažovateľky „neplnil podmienky reštrukturalizačného plánu a neplnil splátky v ňom uvedené“, bol jedným z veriteľov podaný návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. O tomto návrhu okresný súd rozhodol tak, že uznesením z 8. decembra 2015 zverejneným v Obchodnom vestníku 15. decembra 2015 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu ustanovil iný subjekt. Toto uznesenie okresného súdu nebolo sťažovateľke doručované.</p> <p>Sťažovateľka poukazuje na znenie § 165 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) „legitímne očakávala, že v konkurze na majetok dlžníka bude ustanovená do</p>

	<p>funkcie správcu. Napriek tomu bol do funkcie správcu dlžníka z neznámych dôvodov ustanovený iný správca.“</p> <p>Sťažovateľka namieta, že napadnutým rozhodnutím okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľka poukazuje v prvom rade na to, že nepozná dôvody, pre ktoré okresný súd neaplikoval § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a neustanovil ju do funkcie správcu v konkurznom konaní na majetok dlžníka. Na takýto postup podľa jej názoru neexistovali žiadne dôvody. Sťažovateľka sa, ako uvádza, „môže len domnievať, že dôvodom pre postup, ktorý zvolil okresný súd, bolo prihliadnutie na obsah podania dlžníka zo dňa 9.11.2015, ktorým oznámil okresnému súdu skutočnosti, ktoré by mali nasvedčovať vylúčenie dozorného správcu z výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty. Na strane druhej však sťažovateľka mala za to, že všetky tieto skutočnosti náležite vyvrátila vlastným podaním zo dňa 30.11.2015. Sťažovateľke teda nie je známe, akú mieru dôležitosti a vážnosti priradil konajúci súd skutočnostiam tvrdeným dlžníkom a navyše nemala možnosť tieto skutočnosti posúdiť z pohľadu zákonnosti a ústavnej konformnosti procesného postupu okresného súdu.“</p> <p>Podľa názoru sťažovateľky znenie § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii „jednoznačne ukladá povinnosť ustanoviť do funkcie správcu dozorného správcu“, preto okresný súd nemohol „disponovať dôvodmi na taký výklad, ktorým by poprel znenie aplikovanej právnej normy“. Zásah do svojich majetkových práv sťažovateľka vidí v skutočnosti, že v prípade ustanovenia do funkcie správcu v konkurznom konaní na majetok dlžníka by jej prináležala paušálna odmena za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov v sume 6 638,78 €.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľka namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu porušenie ňou označených základných práv a práv uznesením okresného súdu z 8. decembra 2015, ktorým tento vyhlásil konkurz na dlžníka. Sťažovateľkou tvrdený zásah má spočívať v skutočnosti, že okresný súd v rozpore so znením § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nevymenoval sťažovateľku ako dozorného správcu do funkcie správcu, pričom dôvody tohto nevymenovania sťažovateľke neboli oznámené, keďže namietané uznesenie okresného súdu jej nebolo doručované. Podľa jej názoru znenie § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je obligatórnej povahy a nedáva okresnému súdu možnosť dozorného správcu do funkcie správcu neustanoviť.</p> <p>Podľa § 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.</p> <p>Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.</p> <p>Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.</p> <p>Podľa § 22 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii uznesenie o vyhlásení konkurzu súd doručí účastníkom konkurzného konania, správcovi, príslušnému registrovému súdu, príslušnému daňovému orgánu, colnému riaditeľstvu a ďalším súdom známym orgánom, ktoré vedú s dlžníkom konanie, ktoré sa v dôsledku vyhlásenia konkurzu prerušuje; uznesenie tiež bezodkladne zverejní v</p>

Obchodnom vestníku.

Podľa § 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd aj bez návrhu odvolá správcu, ak opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom alebo mu vo výkone funkcie bráni zákonná prekážka; zákonnou prekážkou sa rozumie aj vylúčenie správcu podľa osobitného predpisu. Pred odvolaním správcu počas konkurzu súd vypočuje členov veriteľského výboru a aspoň troch zabezpečených veriteľov s najvyšším počtom hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených zabezpečených pohľadávok.

Podľa § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii účinky dozornej správy a funkcia dozorného správcu zanikajú tiež vyhlásením konkurzu. V uznesení o vyhlásení konkurzu súd ustanoví do funkcie správcu dozorného správcu.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“) správca je vylúčený z výkonu správcovskej činnosti, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, v ktorej vykonáva správcovskú činnosť, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Ústavný súd sa oboznámil s odôvodnením namietaného uznesenia okresného súdu z 8. decembra 2015, pričom z jeho obsahu zistil, že okresný súd do funkcie správcu ustanovil „správcu na základe náhodného výberu pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom, nakoľko mal pochybnosť o nezaujatosti dozorného správcu so zreteľom na pomer k veci, ako aj skutočnosti, že dozorný správca vyhlásením konkurzu sa stane veriteľom dlžníka, čo je aj v rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a zmene a doplnení niektorých zákonov“.

Ústavný súd pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonitosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Sťažovateľka namieta skutočnosť, že okresný súd ustanovil do funkcie správcu náhodným výberom iný subjekt než sťažovateľku ako dozorného správcu, a to bez opory v znení § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že samotná skutočnosť neustanovenia sťažovateľky do funkcie správcu nemusí znamenať, že okresný súd v ústavne významnej miere zasiahol do jej namietaných základných práv. Podľa názoru ústavného súdu výklad citovaného ustanovenia § 165 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý viedol okresný súd k záveru, že nemusí za každých okolností ustanoviť do funkcie správcu dozorného správcu, je možné považovať z ústavného hľadiska za udržateľný, a to najmä s ohľadom na možnú existenciu prípadov, kedy by dozornému správcovi v čase vyhlásenia konkurzu bránila vo výkone funkcie správcu zákonná prekážka, resp. by z iného dôvodu nenaplnil predpoklady pre ustanovenie za správcu. K zákonným prekážkam výkonu funkcie správcu pritom podľa § 42 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii patrí aj naplnenie predpokladov vylúčenia správcu podľa § 4 zákona o správcoch, ako to koniec koncov vo svojej sťažnosti naznačila aj samotná sťažovateľka, a ako na to v namietanom uznesení poukázal aj okresný súd. Obdobný názor je prezentovaný aj v odbornej literatúre, podľa ktorej v prípade, ak osoba dozorného správcu v čase vyhlásenia konkurzu neplní predpoklady pre

	<p>ustanovenie za správcu, súd neustanoví do funkcie osobu dozorného správcu, ale ustanoví správcu náhodným výberom (napr. Pospíšil, B. a kol. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii, Komentár. Druhé doplnené a prepracované vydanie. Bratislava: Wolters Kluwer, 2016). Namietané uznesenie okresného súdu sa tak vo vzťahu k možnosti neustanoviť do funkcie správcu bezvýnimočne osobu dozorného správcu z ústavného hľadiska nejaví ako neospravedlňiteľné a neudržateľné, majúce za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka v tejto súvislosti namieta, že okresný súd jej nedoručoval podanie, v ktorom dlžník namietal skutočnosť nasvedčujúcu dôvodom jej vylúčenia z funkcie správcu konkurznej podstaty a že sa nevysporiadal s jej námietkami obsiahnutými v podaní z 30. novembra 2015 ústavný súd poukazujúc na svoju viazanosť petitom sťažnosti (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011) konštatuje, že sťažovateľka v petite sťažnosti namietala porušenie svojich práv výlučne uznesením okresného súdu, nie však postupom, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal a ktorý k vydaniu tohto uznesenia viedol, preto o tejto časti námietok nemohol rozhodovať.</p> <p>Sťažovateľka napokon poukázala aj na skutočnosť, že s dôvodmi, pre ktoré nebola ustanovená do funkcie správcu, nebola oboznámená, keďže jej namietané uznesenie o vyhlásení konkurzu a ustanovení správcu nebolo okresným súdom doručované. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že podľa citovaných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii sťažovateľka v čase rozhodnutia súdu nebola subjektom, ktorému sa podľa § 22 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii má toto uznesenie osobitne doručovať. Ústavný súd preto pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).</p> <p>Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že hoci podľa jeho stabilizovanej judikatúry odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05), odôvodnenie namietaného uznesenia okresného súdu je možné z ústavného hľadiska označiť za „hraničné“ akceptovateľné, a to iba s prihliadnutím na už analyzované skutočnosti a špecifiká rozhodovania súdu v konkurzných veciach.</p> <p>Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Pretože ústavný súd sťažnosť odmietol v celom rozsahu, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľky.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06 II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011</p> <p>I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97</p> <p>III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení</p>

	niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-správca konkurznej podstaty

spisová značka	III. ÚS 312/2018
populárny názov	obnova konania
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.08.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pre rozhodnutie o návrhu na obnovu konania stačí, že sa javí pravdepodobným, že tieto skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy môžu privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie, a teda nie je potrebné, aby v tomto smere dospel súd k celkom bezpečnému záveru. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že zo znaleckého posudku vyplýva nepravdivosť tvrdení svedka, na základe ktorých bola obnova konania povolená, je potrebné poukázať na skutočnosť, že tento znalecký posudok nemal krajský súd v čase svojho rozhodovania k dispozícii, preto nie je možné krajskému súdu vyčítať, pokiaľ nový dôkaz predbežne posúdil ako spôsobilý privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie. Skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku môžu byť následne predmetom prieskumu konajúcich súdov v rámci obnoveného konania.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol účastníkom konania o zaplatenie sumy 10.000.000,- Sk (331.939,19 Eur) s príslušenstvom z titulu plnenia z poisťovnej zmluvy. Predmetom poisťovnej zmluvy bolo poistenie majetku a zodpovednosť za škodu sťažovateľa, pričom „relevantnou poisťovnou udalosťou bola krádež vlámaním v dňoch 09.06.2001 až 11.06.2001 do priestorov záložne sťažovateľa, pričom rozsah spôsobenej škody bol ustálený znaleckým dokazovaním na 460.358,96 Eur“. Rozsudkom z 23. marca 2010 zaviazal okresný súd žalovanú poisťovňu zaplatiť sťažovateľovi sumu 10.000.000,- Sk (331.939,19 Eur) s príslušenstvom.</p> <p>Žalovaná napadla tento rozsudok odvolaním, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom z 22. septembra 2011 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa „v časti čo do priznanej istiny ako vecne správne potvrdil. V časti príslušenstva a náhrady trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“</p> <p>Žalovaná podala 23. mája 2012 návrh na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ sa k podanému návrhu na obnovu konania „vyjadril viacerými písomnými podaniami“. Okresný súd uznesením zo 14. februára 2014 obnovu konania povolil. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie. Uznesením krajského súdu z 31. marca 2015 bolo uznesenie okresného súdu zmenené tak, že obnova konania vedeného na okresnom súde „bola povolená v časti istiny“.</p> <p>Proti druhostupňovému uzneseniu vo veci povolenia obnovy konania sťažovateľ podal dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu zo 14. septembra 2016 bolo dovolanie odmietnuté.</p> <p>Zo strany krajského súdu malo dôjsť k zásahu do namietaných práv sťažovateľa tým, že krajský súd „dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a po nesprávnom zhodnotení skutkového stavu vydal napádané uznesenie, ktoré spočívalo na nesprávnom právnom posúdení, čím právna vec sťažovateľa nebola spravodlivo prejednaná a rozhodnutá“.</p> <p>Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta, že sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s otázkou existencie dôvodov obnovy konania. Sťažovateľ tvrdí, že nový dôkaz prezentovaný žalovanou v podobe tvrdení</p>

	<p>svedka nebol spôsobilý privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti krajskému súdu vyčíta aj skutočnosť, že nový dôkaz dostatočným spôsobom nepreveril z hľadiska jeho hodnovernosti.</p> <p>V súvislosti s právnymi závermi najvyššieho súdu sťažovateľ namieta, že najvyšší súd iba „stroho konštatoval, že dovolanie sťažovateľa nie je prípustné podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a že neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.“. Keďže sťažovateľ uviedol relevantné skutočnosti týkajúce sa nesprávneho vecného a právneho posúdenia právnej veci krajským súdom, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, podľa názoru sťažovateľa bolo možné, „aby dovolací súd vytýkané porušenia subsumoval pod niektorý z dôvodov prípustnosti podľa ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.. Najvyšší súd preto nesprávnym výkladom právnej normy porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu zo 14. februára 2014</p> <p>V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovatelia nemôžu domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovatelia môžu domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).</p> <p>Ústavný súd v tejto súvislosti predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).</p> <p>Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré prerokoval krajský súd a napadnutým uznesením o ňom aj rozhodol. Keďže napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného odvolacím súdom, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu z 31. marca 2015 a uznesením najvyššieho súdu zo 14. septembra 2016</p> <p>Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).</p>

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta, že sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s otázkou existencie dôvodov obnovy konania. Sťažovateľ tvrdí, že nový dôkaz prezentovaný žalovanou v podobe tvrdení svedka nebol spôsobilý privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti krajskému súdu vyčíta aj skutočnosť, že nový dôkaz dostatočným spôsobom nepreveril z hľadiska jeho hodnovernosti.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Krajský súd v napadnutom uznesení v prvom rade rekapituloval závery okresného súdu prezentované v odvolaní napadnutom uznesení o povolení obnovy konania. Poukázal pritom na skutočnosť, že návrh na obnovu konania smerujúci proti právoplatnému rozsudku bol podaný včas z hľadiska subjektívnej i objektívnej lehoty účastníkom pôvodného konania. Okresný súd za novú skutočnosť považoval tvrdenia obsiahnuté v liste z 2. mája 2012, ktorým až po právoplatnom skončení konania žalovanej oznámil, že so sťažovateľom neuzavrel žiadne zmluvy o úvere a ani do záložne sťažovateľa nezaložil žiadne šperky. Okresný súd tiež poukázal na to, že znalec v pôvodnom konaní pri ustálení výšky škody prihliadol aj na zmluvy údajne uzavreté so svedkom. Krajský súd ďalej poukázal na skutočnosť, že „Podľa záverov súdu prvého stupňa bez týchto vedomostí odporca nemal v pôvodnom konaní akýkoľvek dôvod spochybňovať zmluvy o úveroch, poskytnutých poškodeným navrhovateľom svojim klientom, preto ich platnosť ani nenamietal a nenavrhol dokazovanie na overenie pravosti podpisov. Uvedenú skutočnosť považoval súd prvého stupňa za spôsobilú privodiť odporcovi priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože ak sa v obnovenom konaní preukáže, že nikdy nedošlo k uzavretiu zmlúv medzi poisteným poškodeným a svedkom, resp. ďalšími osobami, malo by to vplyv na rozsah spôsobenej škody, a teda i poistného plnenia. K námietkam navrhovateľa o nedôveryhodnosti uvedeného svedka neprihliadol, keďže ku hodnoteniu dôkazov pristúpi súd až v obnovenom konaní.“

Krajský súd po zhrnutí obsahu odvolacích námietok sťažovateľa ďalej k veci uviedol: „Súd prvého stupňa v prvej fáze konania o obnovu konania náležite skúmal splnenie všetkých zákonných predpokladov pre vyhovieť návrhu na jej povolenie, vyplývajúcich z ustanovení § 228 a nasl. O.s.p. V tejto súvislosti po nariadenom pojednávaní dospel k správnym záverom o ich danosti, keďže návrh bol podaný účastníkom pôvodného konania v priebehu plynutia subjektívnej i objektívnej lehoty. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa dospel i k správne záveru o splnení dôvodov, vyplývajúcich z citovaného ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Tvrdenia svedka o neuzavretí navrhovateľom predložených zmlúv o úvere, o ktorých odporca získal vedomosť až po právoplatnom skončení konania v časti istiny, majú so zreteľom na osobitosti podnikania v záložni nepochybne vzťah ku výške škody z krádeže vlámaním, a teda i ku rozsahu poistného plnenia, na ktoré bol odporca zaviazaný, a to bez ohľadu na skutočnosť, v akej maximálnej výške bolo dohodnuté poistné plnenie. Či a v akom rozsahu písomné zmluvy o úveroch, ktorými navrhovateľ preukazoval výšku škody, zodpovedali reálnym obchodným aktivitám navrhovateľa, bude predmetom dokazovania v obnovenom konaní. Aj podľa odvolacieho súdu sa preto javí pravdepodobným, že tieto skutočnosti, resp. dôkaz, môže privodiť navrhovateľovi obnovy konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci, čo treba pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania považovať za postačujúce. Odvolací súd sa preto nestotožnil s námietkami navrhovateľa v odvolaní; až v obnovenom konaní dôjde k vykonaniu

dokazovania a jeho hodnotenia, vrátane posudzovania hodnovernosti svedka . Odvolateľ sa tiež nesprávne domnieval, že návrh na povolenie obnovy konania trpí vadami. Odporca v návrhu správne označil účastníkov konania podľa ich procesného postavenia v pôvodnom konaní. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa za vecne správne v zmysle § 219 O.s.p., keďže však z jeho výroku jednoznačne nevyplýva, že obnova konania sa povoľuje len v právoplatne skončenej časti predmetu konania, výrok napadnutého uznesenia zmenil tomu zodpovedajúcim spôsobom.“

Najvyšší súd k dovolaniu sťažovateľa v odôvodnení uznesenia zo 14. septembra 2016 uviedol: Podľa právneho stavu účinného v čase podania dovolania bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti uzneseniu vymedzovalo ustanovenie § 239 O. s. p. a dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolanie proti uzneseniu bolo prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p., t. j. že v danom prípade ide o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, treba uviesť, že prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozhodnutiu (uzneseniu), je založená na rozdielnosti uznesenia odvolacieho súdu v porovnaní s uznesením súdu prvej inštancie. O rozdielne uznesenia ide vtedy, ak oba sudy inak posúdili okolnosti významné pre rozhodnutie o procesnej otázke, o ktorej sa v priebehu konania rozhoduje. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd vo svojom uznesení posúdil procesnú otázku, ktorá je predmetom rozhodovania rovnako (zhodne) so súdom prvej inštancie, nejde o zmeňujúce, ale o potvrdzujúce uznesenie.

V danej veci odvolací súd v porovnaní s rozhodnutím súdu prvej inštancie rozhodol o návrhu žalovanej na obnovu konania rovnako, keď vychádzajúc zhodne so súdom prvej inštancie o splnení všetkých zákonných predpokladov vyplývajúcich z ustanovenia § 228 a nasl. O. s. p., obnovu konania povolil. „Zmena“ výroku uznesenia okresného súdu spočívala len v jeho spresnení, že obnova sa povoľuje v časti istiny, keďže v časti príslušenstva vec nebola ešte právoplatne skončená. Dovolanie žalobcu tak smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posúdiť podľa § 239 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd v svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde ani o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky). Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. neprichádza do úvahy.

Dovolací súd preskúmal nakoniec prípustnosť dovolania z hľadísk uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. Nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa tohto zákonného ustanovenia prípustné nie je. Napokon žalobca vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. ani netvrdil.

Pokiaľ žalobca namietal, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. že odvolací

súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že súdna prax je jednotná v tom, že uvedené vady (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nespôsobujú (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Námietky strany sporu, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p., ktoré však sami osebe prípustnosť dovolania nezakladajú. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O. s. p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že v preskúmvanej veci dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.“

Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov (napr. III. ÚS 460/2016, III. ÚS 336/2016, III. ÚS 514/2016).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v rámci odôvodnenia namietaného uznesenia zaujal stanovisko k podstatnej námietke sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení o nespôsobilosti nového dôkazu privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nebolo vecou krajského súdu (a ani okresného súdu ako súdu prvého stupňa) vo fáze rozhodovania o povolení obnovy konania vykonávať hodnotenie nového dôkazu vo vzťahu k meritu veci, v ktorej má dôjsť k povoleniu obnovy. Z ustálenej judikatúry týkajúcej sa dôvodu obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodnej dobe vyplýva, že pre rozhodnutie o návrhu na obnovu konania stačí, že sa javí pravdepodobným, že tieto skutočnosti, rozhodnutia 13 a dôkazy môžu privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie, a teda nie je potrebné, aby v tomto smere dospel súd k celkom bezpečnému záveru (R 6/1968). Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že zo znaleckého posudku z 12. decembra 2016, ktorý predložil ústavnému súdu, vyplýva nepravdivosť tvrdení svedka, na základe ktorých bola obnova konania povolená, je potrebné poukázať na skutočnosť, že tento znalecký posudok nemal krajský súd v čase svojho rozhodovania (31. marca 2015) k dispozícii, preto nie je možné krajskému súdu vyčítať, pokiaľ nový dôkaz predbežne posúdil ako spôsobilý privodiť pre žalovanú priaznivejšie rozhodnutie. Skutočnosť vyplývajúca zo znaleckého posudku môžu byť následne predmetom prieskumu konajúcich súdov v rámci obnoveného konania.

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd námietkami sťažovateľa zaoberal v

	<p>rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na podstatné odvolacie námietky, a to v rozsahu potrebnom pre odôvodnenie povolenia obnovy konania. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozhodnutia spochybňovali.</p> <p>Ani pokiaľ ide o namietané uznesenie najvyššieho súdu, ústavný súd sa s poukazom na obsah citovanej časti uznesenia nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o jeho nedostatočnom odôvodnení. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.</p> <p>Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (III. ÚS 450/2017). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, odvolacieho, ale aj dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 329/2004).</p> <p>Sťažovateľ namietal v petite svojej sťažnosti popri porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie pozri Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].</p> <p>Na základe týchto skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľa odmieta.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru</p>	<p>I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06</p>

ústavného súdu, ESELP a iných súdov	III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05 III. ÚS 114/2010 II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03 I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06 II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09 ESELP: A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	obnova konania-v občianskom súdnom konaní

spisová značka	III. ÚS 348/2018
populárny názov	poriadková pokuta
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	11.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	<p>Z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom. Keďže nová právna úprava inštitútu poriadkovej pokuty podľa Civilného sporového poriadku nepripúšťa proti rozhodnutiu o jej uložení možnosť odvolania, v súlade s princípom primeranosti treba poriadkovú pokutu vnímať ako krajný prostriedok, ktorého využitie je prípustné až potom, čo miernejšie opatrenia umožňujúce dosiahnutie sledovaného cieľa zlyhali. Základným predpokladom na vydanie rozhodnutia o poriadkovej pokute je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nesplnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predlžovali či dokonca marili. Súčasne je rozhodnutie súdu o poriadkovom opatrení svojou povahou procesným rozhodnutím s procesnoprávnymi dôsledkami len pre určité štádium civilného sporového konania; nestáva sa samo osebe predmetom konania, a nejde tak o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností strán sporu zasahovalo konečným spôsobom.</p> <p>Popri dôležitom dôvode na odročenie termínu pojednávania na návrhy strany, resp. jej zástupcu sporu musí byť kumulatívne splnený aj predpoklad, že od strany, resp. jej zástupcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (§ 183 ods. 1 CSP). Tento druhý zákonný predpoklad spresňuje § 183 ods. 2 CSP, pokiaľ je zástupcom strany, ktorá žiada o odročenie pojednávania, advokát, a dôvod na odročenie pojednávania existuje na jeho strane. Zákon vytvára konštrukciu, že ak je strana zastúpená advokátom a tento požiada o odročenie termínu pojednávania z dôvodu existencie prekážky na jeho strane, vždy od neho možno spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Z uvedeného pravidla existujú dve výnimky: a) existencia dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním, b) advokát súdu preukáže, že strana</p>

	odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol v konaní o poskytnutí primeraného zadosťučinenia v sume 4 000 000 Kč s príslušenstvom a vydaní bezdôvodného obohatenia právny zástupcom žalobkyne. Napadnutým uznesením okresného súdu z 2. mája 2018 bola sťažovateľovi uložená poriadková pokuta v sume 400 € podľa § 102 ods. 1 písm. b) v spojení s § 102 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu neospravednenej neúčasti na pojednávaní nariadenom na 24. apríl 2018 o 9.20 h, ktorá sťažila postup okresného súdu v konaní; predvolanie na toto pojednávanie bolo sťažovateľovi doručené 8. novembra 2017.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti vyslovuje presvedčenie, že postup okresného súdu v konaní žiadnym spôsobom nesťažil, pretože 23. apríla 2018 (20.39 h) mu mailovou správou zaslal ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní spolu s návrhom na jeho odročenie, v ktorom uviedol, že žalobkyňa so substitučným zastúpením iným advokátom alebo advokátskym koncipientom na pojednávaní nesúhlasí, ako aj s potvrdením o dočasnej pracovnej neschopnosti a potvrdením o diagnóze a zdravotnom stave pacienta z 23. apríla 2018. Na uvedené ospravedlnenie reagovala asistentka zákonnej sudkyne. Sťažovateľovi oznámila, že okresný súd jeho žiadosť neakceptuje, keďže neuviedol, „prečo ho nemôže zastúpiť na pojednávaní koncipient, tak ako to bolo na pojednávaní dňa 07. 11. 2017, ktorého sa zúčastnil osobne aj žalobca a prítomnosť koncipienta počas celého priebehu pojednávania nenamieta“. Následne 26. mája 2018 bolo sťažovateľovi doručené napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré však považuje za nezákonné. Sťažovateľ s poukazom na zákonnú úpravu dôvodov na odročenie pojednávania (§ 183 CSP) vyslovuje názor, že „pre ospravedlnenie svojej neúčasti z dôvodov choroby, ktorá nastala krátko pred pojednávaním, ako aj nevyhnutnosť odročenia pojednávania z tohto dôvodu, považuje súhlas alebo nesúhlas klienta so substitučným zastúpením za irelevantný, nakoľko zastúpenie nebolo možné uskutočniť vzhľadom na krátkosť času, pričom to ani od sťažovateľa nebolo možné spravodlivo žiadať... Konajúci súd však nad rámec zákona vyžadoval substitučné zastúpenie sťažovateľa.“. V tejto súvislosti uvádza, že „zastúpenie sťažovateľa substitútom na pojednávaní, vytýčenom na deň 24. 04. 2018, nebolo objektívne možné žiadať (okrem krátkosti času), pretože v deň, na ktorý bolo pojednávanie vytýčené už advokátsky koncipient u sťažovateľa nepracoval. Jeho pracovný pomer u sťažovateľa skončil dňa 31. 03. 2018... Ďalší koncipient, ktorý bol v čase vytýčeného termínu pojednávania v pracovnom pomere u sťažovateľa, t. j. v deň 24. 04. 2018, si čerpal dovolenku pred plánovaným ukončením pracovného pomeru u sťažovateľa ku dňu 30. 04. 2018... Žalobca mal vedomosť o tom, že ktorý poznal predmet sporu a ktorý sa už zúčastnil pojednávania dňa 07. 11. 2017, u sťažovateľa skončil pracovný pomer a so zastúpením iným advokátom ani advokátskym koncipientom nesúhlasil.“. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ namieta, že absencia zrozumiteľného odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu a postup okresného súdu, ktorým znemožnil preskúmanie napadnutého uznesenia „prostriedkom procesnej nápravy (vo forme sťažnosti)“ v systéme všeobecného súdnictva, sú dôvodmi zakladajúcimi porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p>
z odôvodnenia	<p>Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu o uložení poriadkovej pokuty podľa § 102 ods. 1 písm. b) CSP.</p> <p>Podľa § 102 ods. 1 písm. b) CSP tomu kto sa nedostaví na súd, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a svoju neprítomnosť neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami súd môže uložiť poriadkovú pokutu.</p> <p>Podľa § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň</p>

od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

Podľa § 183 ods. 2 prvej vety CSP od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom.

Podľa § 183 ods. 4 CSP ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

Zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv. Takýto výklad akcentuje aj základné princípy Civilného sporového poriadku, konkrétne čl. 10 CSP, ktorý organizáciu priebehu konania zveruje do rúk súdu („Strany sporu postupujú v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu“; „Súd dohliada na riadny priebeh konania, určuje lehoty a ukladá potrebné opatrenia.“), ako aj čl. 17 CSP, ktorý zaväzuje súdy k urýchlenu a hospodárnosti konania („Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.“). Z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom. Keďže nová právna úprava inštitútu poriadkovej pokuty podľa Civilného sporového poriadku nepripúšťa proti rozhodnutiu o jej uložení možnosť odvolania, v súlade s princípom primeranosti treba poriadkovú pokutu vnímať ako krajný prostriedok, ktorého využitie je prípustné až potom, čo miernejšie opatrenia umožňujúce dosiahnutie sledovaného cieľa zlyhali. (m. m. III. ÚS 67/2018).

Pokiaľ ide o charakter poriadkovej pokuty, také rozhodnutie je procesnou sankciou, ktorou je možné vynútiť si splnenie tých procesných povinností, ktoré napriek tomu, že došlo k ich účinnému uloženiu, splnené neboli. Základným predpokladom na vydanie takéhoto rozhodnutia je to, že konaním alebo opomenutím dôjde k sťaženiu postupu konania, t. j. nesplnením takej povinnosti dôjde k predĺženiu súdneho konania. Svojou podstatou tak uvedené poriadkové opatrenie umožňuje zabezpečiť nerušený priebeh konania a súčinnosť strán sporu, resp. ich zástupcov a iných subjektov v prípade, ak títo nemajú záujem podieľať sa na prebiehajúcom konaní spôsobom, ktorý zákon upravuje, alebo ak by priebeh konania iným spôsobom sťažovali, predžovali či dokonca marili. Súčasne je rozhodnutie súdu o poriadkovom opatrení svojou povahou procesným rozhodnutím s procesnoprávnymi dôsledkami len pre určité štádium civilného sporového konania; nestáva sa samo osebe predmetom konania, a nejde tak o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností strán sporu zasahovalo konečným spôsobom. Pokiaľ ide o výšku poriadkovej pokuty, tú určuje súd s prihliadnutím na povahu porušenej povinnosti, čo znamená, že pri stanovení sumy každej pokuty disponuje súd voľnou úvahou. Miera voľnej úvahy súdu však nie je absolútna, ale je obmedzená maximálnou možnou hranicou 500 €. Pôjde teda zväčša o pokuty v zanedbateľnej alebo bagateľnej výške.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preto prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným

súdom (m. m. I. ÚS 389/2017, III. ÚS 152/2017).

Takéto vybočenie, resp. zjavnú neodôvodnenosť napadnutého uznesenia okresného súdu však ústavný súd v prípade sťažovateľa nezistil. Posúdenie opodstatnenosti dôležitosti dôvodu odročenia pojednávania v každom konkrétnom prípade patrí výlučne do právomoci konajúceho súdu. Z prednesených argumentov sťažovateľa (bod 3) nevyplýva nič, čo by posunulo prerokovávanú vec do ústavnoprávnej roviny. V kontexte okolností daného prípadu sa ústavný súd nedomnieva, že by bol postup okresného súdu excesný, odporujúci princípu primeranosti.

„Popri dôležitom dôvode na odročenie termínu pojednávania na návrhy strany, resp. jej zástupcu sporu musí byť kumulatívne splnený aj predpoklad, že od strany, resp. jej zástupcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (§ 183 ods. 1 CSP). Tento druhý zákonný predpoklad spresňuje § 183 ods. 2 CSP, pokiaľ je zástupcom strany, ktorá žiada o odročenie pojednávania, advokát, a dôvod na odročenie pojednávania existuje na jeho strane. Zákon vytvára konštrukciu, že ak je strana zastúpená advokátom a tento požiada o odročenie termínu pojednávania z dôvodu existencie prekážky na jeho strane, vždy od neho možno spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Z uvedeného pravidla existujú dve výnimky: a) existencia dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním, b) advokát súdu preukáže, že strana odôvodnene trvá na zastúpení týmto advokátom“ (Števček, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 684).

Ak súd skúma, či účastník (jeho právny zástupca) žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, môže vychádzať len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase jeho rozhodovania o tejto žiadosti. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená „dôležitým dôvodom“ vtedy, ak právny zástupca účastníka tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom na svoju povahu spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní súdu ospravedlniť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 136/2010 z 31. januára 2012).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zdôraznil, že v danej veci prihliada „na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania, nakoľko právny zástupca žalobcu podal vo veci sťažnosť na prieťahy a plynulosť postupu súdu v danej veci sleduje predsedníčka súdu“. K priebehu konania uviedol, že „pojednávanie vytýčené vo veci na deň 19. 09. 2017 bolo odročené na žiadosť právneho zástupcu žalobcu z dôvodu jeho práceneschopnosti. Na pojednávaní dňa 07. 11. 2017 zastupoval žalobcu advokátsky koncipient jeho právneho zástupcu, pričom nesúhlas so substitučným právnym zastúpením na pojednávaní žalobca nevyjadril. V prípade návrhu právneho zástupcu žalobcu na odročenie pojednávania vytýčeného na deň 24. 04. 2018 nebolo možné tento návrh akceptovať, nakoľko právny zástupca žalobcu neuviedol žiadny konkrétny dôvod nesúhlasu žalobcu s jeho substitučným zastúpením na pojednávaní, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že na pojednávaní dňa 07. 11. 2017 bol žalobca substitučne zastúpený advokátskym koncipientom“.

Ústavný súd nesúhlasí s názorom sťažovateľa, že okresný súd „nad rámec zákona vyžadoval substitučné zastúpenie sťažovateľa“, keďže je evidentné, že sťažovateľ okresnému súdu neoznámil rovnaké skutočnosti ako v sťažnosti predloženej ústavnému súdu, t. j. tie, ktoré sa týkali nemožnosti jeho advokátskych koncipientov zúčastniť sa nariadeného pojednávania, a teda okresnému súdu nepreukázal, že žalobkyňa odôvodnene trvá na právnom zastúpení sťažovateľom. Závery okresného súdu preto ústavný súd nepovažuje za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (II. ÚS

	<p>4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).</p> <p>Súhlasí nemožno ani s názorom sťažovateľa, že postupom okresného súdu, ktorým znemožnil preskúmanie napadnutého uznesenia „prostriedkom procesnej nápravy (vo forme sťažnosti)“ v systéme všeobecného súdnictva, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Súčasná právna úprava vylučujúca prieskum rozhodnutí sankčného charakteru v inštančnom postupe je primeraná významu vylučovaného rozhodnutia. Civilné sporové konanie nemusí byť nevyhnutne dvojinštančné; požiadavkám spravodlivého procesu vyhovuje aj konanie vykonané pred súdom iba v jedinej inštancii (napr. § 386 CSP). Ústavný súd k tomuto uvádza, že z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, u ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jednoinštančné súdnictvo, najmä potom vo veciach objektívne bagateľného významu, teda nijako nevybočuje z ústavných medzí (m. m. III. ÚS 152/2017).</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť ústavnému súdu k záveru o jeho porušení, preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.</p> <p>Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>III. ÚS 67/2018 I. ÚS 389/2017, III. ÚS 152/2017</p> <p>Števec, M.; Ficová, S.; Baricová, J.; Mesiarkinová, S.; Bajánková, J.; Tomašovič, M.; a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016</p> <p>NS sp. zn. 1 Cdo 136/2010</p> <p>II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010</p> <p>III. ÚS 152/2017</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	<p>rozhodnutie-zákonnosť</p> <p>pokuta-poriadková</p> <p>advokát, advokácia</p> <p>občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.